

учнями, розкрити їх творчий потенціал, розвинути мислення, уяву, культуру мовлення та ін. Окрім цього, аналіз змісту казкових історій учнів допоможе вчителю продіагностувати проблеми та ресурсні можливості школярів.

На другий день дослідницького тижня після читання оповідання про крокодила [3, с. 30] варто застосувати одну із казкотерапевтичних методик, а саме «розігрування казкового сюжету». Розігрування може проходити експромтом за допомогою ляльок або самих учнів. Використання даної техніки дозволить вчителю розвинути поведінковий компонент ставлення молодших школярів до себе і світу, удосконалюючи їх самооцінку, самовдосконалення та самоконтроль. Доповнити казкотерапевтичний ефект можна за допомогою методики переписування казки, даючи при цьому можливість вихованцям змінити закінчення оповідання та запропонувати власний варіант.

У третій день дев'ятнадцятого тижня, пропонуємо модифікувати вправу «Крісло автора» [3, с. 37] за рахунок розповідей улюблених казок молодших школярів. Так, доповнити дану казкотерапевтичну методику можна за допомогою наступних технік: аналіз казки, малювання за мотивами казки, обговорення поведінки і мотивів дій улюблених казкових персонажів та ін. Використання даних казкотерапевтичних форм роботи дозволить вчителю діагностувати особистісний розвиток та самопочуття вихованців, виявити вільні асоціації учнів, їх переживання та проблеми, дослідити та коригувати ціннісну картину їх особистості тощо.

Отже, використання казкотерапії в освітньому процесі початкової ланки освіти допоможе вчителю сформувати комфортне психоемоційне розвивальне освітнє середовище, спрямоване на передачу цінного життєвого досвіду, виявлення потенційних можливостей вихованців, їх всебічний розвиток, зміцнення і збереження навчальної мотивації, формування здатності краще розуміти себе та оточення.

Список використаних джерел

1. Проект Державного стандарту початкової загальної освіти. – К., 2017. – 58 с.
2. Федій О. А. Естетотерапія : навчальний посібник / О. А. Федій. – [2-ге вид., перероб. та допов.]. – К. : Центр учбової літератури, 2012. – 288 с.
3. Навчально-методичні матеріали до Модельної навчальної програми для першого класу / За ред. О. Волощенко, О. Козак, Л. Гуменюк, Д. Біда, М. Товкало. – Львів : Центр освітньої політики, 2018. – 62 с.

Мужикова І. М., к.п.н., доцент,
Полтавський національний
педагогічний університет
імені В.Г. Короленка (м. Полтава)

МИСТЕЦТВО В КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Реформування української освіти зумовлене вимогами сучасного суспільства до особистості здатної жити і діяти у мінливому швидкоплинно-

му світі. Зміни, визначені концепцією Нової української школи, торкнуться змісту освіти, освітнього середовища, мотивації вчителя, структури школи і її фінансування [4].

Випробуванням для української шкільної спільноти стане надання закладам освіти автономії, дієве прийняття засад педагогіки партнерства та дитиноцентризму, втілення задекларованої у концепції орієнтації освітнього процесу на загальнолюдські цінності.

Таким соціальним цінностям, які пов'язані із творчою діяльністю, або таким, що співставні з критеріями прекрасного та досконалого, людина надає естетичного значення. Вони притаманні передусім мистецтву. У мистецьких творах втілені ціннісно значущі смисли буття людської спільноти. Смисли, що склалися у реальному історичному просторі та часі й відображають неповторний соціокультурний досвід[2].

У процесі емоційного осягнення мистецьких творів, перетворення сфокусованих у них духовних цінностей суспільства у неповторний внутрішній світ, у суб'єкта виникає певне ставлення. Насамперед, це наявність у особистості системи поглядів, розвиненість типових форм емоційного реагування на певні соціальні цінності, вихованість індивідуальних способів трудитися, спілкуватися, поводитися. Завдяки категорії «ставлення» розкривається становлення смислового зв'язку єдності людини і світу[1].

Особливим типом ціннісного ставлення є естетичне ставлення, в якому фіксується цінність об'єктивного світу і діяльності людини за принципами міри досягнутої досконалості і гармонії у відповідності до прийнятих у цьому суспільстві критеріїв. Естетичне ставлення до мистецтва виявляє себе у спогляданні «іншої», мистецтвом створеної, реальності у безпосередньому сприйманні художньої форми предметів чи явищ [3]. Як універсальна оцінна реакція, естетичне ставлення виражається діями особистості, її почуттями і судженнями і проявляється у вигляді смаків, оцінок, ідеалів.

Отже, значущість навчання мистецтва полягає не лише у відповідальності за формування в учнів культурної компетентності як здатності розуміти твори мистецтва, формувати власні мистецькі смаки, самостійно виражати ідеї, досвід та почуття за допомогою мистецтва, а й у долученні особистості у процесі оволодіння способами та навичками сприймання та створення художніх об'єктів до загальнолюдських цінностей, а також глибокого розуміння власної національної ідентичності як підґрунтя відкритого ставлення та поваги до розмаїття культурного вираження інших.

Список використаних джерел

1. Рудницька О. П. Педагогіка : Загальна та мистецька / О. П. Рудницька. – К., 2002. – 270 с.
2. Шевнюк О. Л. Історія мистецтв : Навчальний посібник / О. Л. Шевнюк. – К. : Освіта України, 2015. – 452 с.
3. Шевнюк О. Л. Формування художньо-естетичного досвіду майбутніх вчителів : Дис. ... канд. пед. наук / О. Л. Шевнюк. – К., 1995. – 202 с.
4. <http://nus.org.ua/about/formula/>